

Solen kan lægge os Hindringer i Vejen, om de end aldrig saa gerne vilde.

Men da vil vi ogsaa vide — og handle derefter —, at gør vi os skyldige i Fejlgreb, i Dumheder, da vil det tilbagegaaende Bølgeslag ogsaa overskylle os.

Men saa spørger vi: Hvilken Rolle spiller Kvindernes Arbejde i Industrien? Er den betydningsløs? Kan vi undværes? Tro det — hvem der vil. Fører vi Tanken ud i den yderste Konsekvens, spørger vi: Hvad vil Mændene sige, om Kvinderne etablerer den ene Herreekviperingsforretning ved Siden af den anden? Vil de gaa til os eller til deres egne? Man har jo fra Arilds Tid hørt den til det trivielle gentagne Paastand, at Kvinderne har deres Domæne ved Naal og Traad og ikke ved Samfundets offentlige Anliggender. Men — vi skal maaske alligevel holde os fra Mændenes Boldgade? At Mændene fører „Damekonfektion“, at vi skal til dem om alle vore Beklædningsgenstande, det finder ikke en Gang Kvinder mærkeligt, og det endda til Trods for, at alle disse Beklædningsgenstande hovedsagelig er bleven til ved Kvinders Arbejde. Dertil finder vi det i sin gode Orden, at en enkelt Mand, en dygtig, energisk, foretagsom Mand, der har Forstand paa, hvad Kvindehænder kan bruges til, at han paa disse Hænders Arbejde inkasserer en Fortjeneste, der tillader ham et Liv i Luksus og Overdaadighed, mens Arbejdet, det virkelige Arbejde, der har frembragt Varerne, bliver betænkt med en lille Brøkdelen, der giver knapt tilmaalt dagligt Brød. Og det skulde aldrig blive anderles?

Jo, den Dag, da vi er enige derom, da bliver det anderledes. Et lille Eksempel: Tungebroderi. Vi udfører Arbejdet efter en vedtagen Priskurant. En Grosserer — hvis Patriotisme sidder mindre fast end Pengepungen — vil ikke betale efter denne, men indfører billigere, haandforarbejdede Varer fra Ulandet. Har vi højsindede Kvinder iblandt os, da svarer de: „Vi vil have dansk Arbejde, og kun dansk!“

Ja, blev vi enige derom, da kunde vi sige saa stolt et Ord som dette: Kvindernes Marked for Kvindernes egen Produktion. Der blev maaske Krig — økonomisk Krig. Vel, saa tager vi den med. Mener man maaske, at hvad der hidtil er bleven os budt, hvad Mændene til den Dag i Dag har budt os for ærligt Arbejde: 60—70—80 Øre for 12—15 Timers Arbejde i Døgnet, mener man virkelig, at slige Tilbud fra vor Side skal opfattes som en Indbydelse til økonomisk Fred? Skal vi Arbejdets Kvinder da, saalænge vi lever paa Jorden, vedblive at være ydmyge Offerlam? Indtil denne Dag har vi med Engle-Taalmod taget mod alt, hvad der er bleven